

ledes — det maa jeg sige til — har ogsaa netop Politichefens Humanitet havt sin store Skyggeside, idet den nemlig har medført en altfor stor Mænsomhed imod det underordnede Politipersonale. I saa Henseende turde det maaskee ikke være u hensigtsmæssigt at anføre nogle Tal, hentede fra et Sted, hvor Politiet er overordentlig meget udviklet. I London, der har et Politikorps paa 5,700 Personer, stete der i 6. Mar. fra 1850 til 1856, 1,276 Affædigelser af underordnede Betjente, og af disse stete kun de 68 paa Grund af begaaede Forbrydelser, medens hele Resten, altsaa over 1,200, fandt Sted, fordi Vedkommende ikke paa tilbørlig Maade havde opfyldt deres Pligter. Der er ikke Grund til at troe, at det londonste Politit skulde tælle flere Kræfter end det Kjøbenhavnske, men dog viser det sig, at her i Kjøbenhavn har i de sidste 10 Aar en Affædigelse blandt Politiets Personale været et ganske vidunderligt Bertegn; det er Noget, som man næsten aldrig har seet. Følgen heraf har været, at medens paa det ene Sted denne Strengthed med Hensyn til Affædigelser har ført til en stadig Forbedring af Personalet, har omvendt den altfor store Mænsomhed hos os nødvendig maattet føre til en Tilbagegang. — Det Forslag, som Politidirecteuren i 1857 indsendte til Justitsministeriet, var formet overordentlig nær over den Model, der er, kan jeg næsten sige, den eneste, der kan findes værdig til Efterligning, nemlig det engelske, specielt det londonste System. Politidirecteuren har med en overordentlig Fordomsfrihed vidst at optage deraf, hvad der kunde bruges, og har med stor Sagkundskab vidst at give det Anvendelse paa vore Forhold, som de nu engang forelaa. Men jeg troer dog, at det vil være gaaet alle de ærede Herrer, som det er gaaet mig, at naar de læse hiint Forslag fra 1857, som vel ikke er kommet til Rigsdagen, men som dog er tilstrækkelig bekendt igennem Offentligheden, og hvis væsentligste Punkter forøvrigt ville gjenfindes i det Bilag, der medfølger Udkastet — jeg troer, at det vil gaae dem som mig, nemlig at de ville faae en levende Følelse af Forskjellen imellem Theori og Praxis. En tydsk Digter har sagt, at enhver Theori er graa, men grøn kun Livets saftfulde Træ; men

jeg maa tilstaae, at det her stiller sig omvendt, idet Theorien er saa overordentlig grøn, men Praxis ganske graa, saa graa, at det end ikke har været muligt at gennemføre i den Tid, der ligger imellem 1857 og nu, et eneste af de Principer, som Politidirecteuren anerkjendte i sit Forslag som rigtige. Da Forslaget fremkom, blev det henviist til en Commission, nedsat den 19de Juni 1857, og vendte, ledsaget af dennes Betænkning, tilbage i Slutningen af Aaret. Der var dengang stillet forholdsvis store Fordringer; der forvredes af Staten et Tilskud af 60,000 Rd. aarlig, men denne Forbring blev funden at være saa overordentlig stor, at Ministeriet slet ikke kunde indlade sig derpaa, og dermed gif Reformen foreløbig istaa.

Først efterat Sagen var bragt saavidt, indtraf der en Begivenhed, som maa indrømmes at have ydet et meget væsentligt Stød fremad til Reformen. Jeg sigter til de bekjendte Optøier, som fandt Sted ved Nytaarstid 1860. Disse Optøier bleve fra alle Sider saa eenstemmig og saa ubetinget misbilligede strax, da de fandt Sted, at det vist er aldeles overflødig dertil at knytte nogensomhelst Ytring her; Ingen kan forsvare eller tænke paa at forsvare enten Diemedet eller Midlerne. Men det gif saaledes, at inden meget kort Tid blev det Uforsvarlige i selve Optøierne stillet aldeles i Skygge ved den endnu mere uforsvarlige Vilkaarlighed, som ved denne Leilighed gav sig Luft fra Politiets Side (Aa! Aa!). Hovedfeilen var den, at der gjentagne Gange stiftedes System; den første Dag gif man vilkaarlig og brutalt frem, den næste Dag var man mild og lemsældig og den tredje Dag stiftede man atter, saa at der ingen Plan var i Politiets Optreden imod disse Excesser. Det vil være det høie Thing bekjendt fra den Tid, hvad der foresaldt, og hvorledes Politiet dengang fyldestgjorde den Opgave, der var sat det. Jeg skal ikke udførlig gaae ind paa dette Punkt; jeg har paa et andet Sted havt Leilighed til at behandle det, og er selv paa en Maade bleven Part i Sagen (Hør! Hør!), saa at det ikke for mig vilde være rigtigt her at gaae nærmere ind derpaa. Jeg skal kun sige, at iblandt de Ting, som synes at være aldeles utvivlsomme og utvetydige, er